RESEARCH ARTICLE

INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL
சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்

OPEN ACCESS

DOI: 10.34256/irjt22s92

பற்றறுக்க உதவுவதும் பற்றே

பத்மா ஸ்ரீதர் [அ, *]

[அ] தமிழ்த்துறை, பச்சையப்பன் கல்லூரி, சென்னை-600030, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

It is Attachment that Helps Detachment

Padma Sridhar [a, *]

[a] Departmetn of Tamil, Pachaiyappa's College, Chennai-600030, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author: apadmasrini@gmail.com

Received : 23-07-2021
Revised : 19-05-2022
Accepted : 02-06-2022
Published : 27-07-2022

Check for updates

ABSTRACT

The involvement shown to an object is called "Attachment." Attachment is a common emotion. Desire to achieve whatever one sees; obsession with what is seen; these are all natural qualities of the mind. Goodness results when we adhere to good things; pleasure results from striving for the good. When the opposite occurs, endless suffering arises. In the complete state of that attachment, one becomes addicted to that object. In order to get rid of this suffering, the moral and devotional literatures advise us to suppress the mind by removing evil desires. It is not possible for us to live without attachment to everything mentioned in those scriptures as causing suffering in human life. Excessive attachment to a thing that is necessary for life makes us slaves to that thing. The mind suffers from desire. The mind suffers in the absence of that object. When our thoughts become joyful thoughts, our words and actions can also bring happiness. In order to attain that state, it is necessary to have a clear understanding of what we should be attached to. Devotional literature guides us to give up the inner attachment of "I" and the outer attachment of "Mine" in this world. They clearly show us the way to keep God in our hearts to get rid of addictions. They don't just talk about attachment. They also discuss the importance we should place on God above all else. Therefore, this article explains through Vaishnava literature's Azhwar hymns that those who follow the path of prayer and devotion are attached to something higher.

Keywords: Vaishnava Literature, Mine, Azhwar, Devotional Literature

முன்னுரை

ஒரு பொருளின் மீதுள்ள ஈடுபாட்டை நாம் 'பற்று' என்கிறோம். பற்று என்பது ஒரு பொதுவான உணர்ச்சி. அந்த ஈடுபாடு நல்லனவற்றில் ஏற்படும்போது நமக்கு இன்பம் உண்டாகின்றது. தவறானவற்றில் பற்றுகொள்ளும் ஒருவர் தீராத துன்பத்திற்கு ஆளாகிறார். அந்த ஈடுபாட்டின் முற்றிய நிலையில் அவர் அந்தப்பொருளுக்கு அடிமையாகிறார். அந்நிலையிலிருந்து விடுபட அவர் வேறொன்றை நாட வேண்டிய அவசியத்திற்கு உள்ளாகிறார். ஏனெனில் எதன்மீதும் ஈடுபாடு இல்லாது இருத்தல் என்பது சாத்தியமில்லாத ஒன்று. அற இலக்கியங்களும் பக்தி இலக்கியங்களும் நிலையில்லாத மனித உடலின்மீது ஒருவர் கொள்ளும் பற்றை 'யான்' என்றும் அவர் கண்ணால் காணுகின்ற புறப்பொருள்களின் மீதான பற்றை 'எனது' என்றும் இருவகையாகப் பிரித்துப் பேசுகின்றன. அவற்றிலிருந்து விடுபட வேறொன்றின் மீது எல்லையில்லாப் பற்று வைப்பதன் அவசியத்தையும் அவை நமக்கு உணர்த்துகின்றன. திருக்குறளும் இத்தகு 'யான்' என்ற அகப்பற்றையும், 'எனது' என்ற புறப்பற்றையும் துறப்பதற்கு 'பற்றற்றானைப் பற்றுக' என மேலான இறையின்மேல் பற்று வைக்கச் சொல்லி வழிகாட்டுகின்றது. ஒன்றிலிருந்து பற்றினை விடுவதற்கு அதனினும் மேலான ஒன்றில்

அளவுகடந்த பற்று வைத்தல் அவசியம் என்பதை விளக்குவதே இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கம். இந்த ஆய்வு வைணவ இலக்கியமான நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தத்தை எல்லையாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளது.

ஆழ்வார்களின் இறைப் பற்று

திருமாலாகிய இறைவன் மேல் ஆழ்வார்கள் கொண்டிருந்த அளவுகடந்த ஈடுபாட்டின் விளைவாகத் தோன்றிய இலக்கியமே நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தம். அப்பிரபந்தத்தில் பன்னிரு ஆழ்வார்களும் திருமால் உறையும் தலங்களுக்குச் சென்றும், அவரை மனக்கண் முன் நிறுத்தியும் பாடிய பாசுரங்கள் அளவுகடந்த பற்றுவைத்த ஒருவரின் மன நிலைகளைத் தெளிவாகக் காட்சிப்படுத்துகின்றன. மனத்தின் பல்வேறு நிலைகளில் ஒன்றைக்குறிக்கும் சொல்லையே 'நெஞ்சம்' என்கிறோம். "மிகுந்த உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டின்போது மனம் நையும் நிலை உருவாகின்றது. "நைந்து' என்ற சொல்லே 'நைஞ்சு' என்றாகிப்பின் முதற்போலியாக 'நெஞ்சு' ஆகியிருத்தல் வேண்டும்." (Nagarasan, 2019). யமுனையில் நீராடும்பொழுது கண்ணன் தம் ஆடைகளைக் கவர்ந்து சென்று துன்பம் இழைத்தான் என்பதை வெளிப்படுத்த விழைந்த ஆண்டாள்

"நெஞ்சு துக்கம் செய்யப் போந்தாய்... "

என்று குறிப்பிடுகின்றாள். இது அவளது கற்பனையில் விளைந்த துன்பம் மட்டுமே (Kamalanathan, 2001).

வேறொன்றை நினையாத நிலை

'பற்று' என்பது ஒருவர் தான் ஈடுபாடு கொண்ட பொருளைப் பற்றியே எப்பொழுதும் நினைத்திருக்கச் செய்யும் நிலைக்கு இட்டுச் செல்லும். காதலிலும், பக்தியிலும் இந்நிலை உண்டு. அடியார்கள் இறைவன்மேல் கொண்ட காதலின் வெளிப்பாடே பக்திப் பாடல்கள். நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் பன்னிரு ஆழ்வார்களுள் ஒருவரான திருமங்கையாழ்வார் கண்ணனை இனிமையான கருப்பஞ்சாறு, தேன் மற்றும் பால் இவற்றோடு ஒப்பிட்டு அத்தகு இனிய கண்ணனாகிய இறைவனைத் தவிரத் தன் மனம் வேறொன்றையும் நினையாத நிலைக்கு வந்துவிட்டதை

"'வெண்ணெய் உண்டு உரலினிடை ஆப்புண்ட

தீங்கரும்பினை, தேனை, நல் பாலினை

அன்றி என் மனம் சிந்தை செய்யாதே."

என்று பாடுகின்றார் (Kamalanathan, 2001).

திருப்பாணாழ்வார் திருமாலின் மீது தாம் கொண்ட அளவுகடந்த பற்றை

"அண்டர்கோன் அணி அரங்கன் என் அமுதினைக்

கண்ட கண்கள் மற்று ஒன்றினைக் காணாவே."

என அமிழ்தம் போல் இனிக்கும் திருவரங்கத்து உறை இறைவனைக் கண்ட தம் கண்கள் வேறெந்தப் பொருளையும் காண விரும்பாத நிலையை அடைந்துவிட்டதை வெளிப்படுத்துகிறார் (Kamalanathan, 2001).

பித்தேறிய நிலை

பக்தியின் உச்சநிலையில் இறையின்மேல் கொண்ட அளவுகடந்த பற்றினை வெளிப்படுத்த அடியார்கள் தம் நிலை மறந்து பாடி ஆடுவதும் உண்டு. அப்படிச்செய்தலினால் அவர்கள் பித்தர்களாகக் கருதப்பட மாட்டார்கள் என்பதனை

"மொய்த்துக் கண் பனி சோர மெய்கள்

சிலிர்ப்ப ஏங்கி இளைத்து நின்று

எய்த்துக் கும்பிட்டு நட்டம் இட்டு எழுந்து

ஆடிப்பாடி இறைஞ்சி என்

அத்தன் அச்சன் அரங்கனுக்கு

அடியார்கள் ஆகி அவனுக்கே

பித்தராம் அவர் பித்தர் அல்லர்கள்

மற்றையார் முற்றும் பித்தரே."

என அரங்கனைக் கண்டதால் பெருக்கெடுத்த ஆனந்தக் கண்ணீருடன் உடல் மயிர்க் கூச்செரிய நெஞ்சு தளர்ந்து களைத்துக் கூத்தாடி, பின்னும் நில்லாது ஆடிப்பாடி வணங்கி நிற்கும் அரங்கனின் அடியவர்கள் பித்தேறித் திரிகின்றவர்களல்லர் (Kamalanathan, 2001). அந்த அரங்கனை வணங்காத மற்றவர்கள்தாம் பித்தர்கள் என்கிறார் ஆழ்வார்.

எங்கும் எதிலும் காணும் நிலை

'நோக்குவ எல்லாம் அவையே போறல்' எனத் தொல்காப்பியக் களவியல் காட்டும் காதலருக்கான அவத்தை போன்று அளவு கடந்த பற்றின் காரணமாக இறைவனைத் தமக்குப் பிடித்தமான பொருள்களாகக் காணுதல் என்னும் நிலையில் திருமங்கையாழ்வார் திருமாலாகிய இறைவனை உயர்ந்த பொருளான முத்தாகவும், அடியார்கள் விரும்பி உண்ணும் இனிய பழமாகவும் குறிப்பிட்டு அவனே தம் உள்ளத்தைக் கொள்ளைகொண்ட காதலன் என உறுதி செய்கிறார்.

"முத்தினை, பத்தர் - தாம் நுகர்கின்றது ஓர்

கனியை, காதல் செய்து என் உள்ளம் கொண்ட

கள்வனை இன்று கண்டு கொண்டேனே."

இறைவன்மீது கொண்ட அளவற்ற பற்றின் காரணமாகத் தாமும் தம்மைச் சுற்றியுள்ள இடங்களும் அவனைச் சார்ந்ததாக மனக்கண்முன் வேறாகத் தோன்றுவது மற்றொரு நிலை. பன்னிரு ஆழ்வார்களுள் ஒருவரான பெரியாழ்வார் தமது நெருங்கிய நண்பரான செல்வநம்பியைக் காண திருக்கோட்டியூர் செல்கின்றார் (Kamalanathan, 2001). அங்கிருக்கும் திருமாலின் தலத்தில் கண்ணனின் பிறந்தநாள் கொண்டாட்ட விழா நடந்துகொண்டிருக்கின்றது. அந்நிலையில் பெரியாழ்வாரின் மனக்கண்ணுக்கு "அத்திருக்கோயில் நந்தகோபர் மாளிகையாகவும், அத்தலத்து இறைவன் கண்ணனாகவும் காட்சியளிக்க அவ்வூர் ஆயர்பாடியாக மனக் கண்முன் விரிந்தது. அவர்தம்மை யசோதையாக நினைத்துக்கொண்டு தாம் மனதுள் கண்ட காட்சியைப் பாடல்களாக வடிக்கிறார்." அப்பாடல்களே நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் பெரியாழ்வார் திருமொழியில் இடம் பெற்றுள்ளன (Kamalanathan, 2001). கண்ணனின் பிறப்பையும், பிள்ளைப் பருவத்தையும், இளமைப்பருவத்தையும் குறித்து அமைந்துள்ள அப்பாடல்கள் பிற்கால பிள்ளைத்தமிழ் என்ற சிற்றிலக்கியம் தோன்றுவதற்கு முன்னோடியாக அமைந்தது எனலாம். கண்ணனின் மீது அவர்கொண்ட அளவுகடந்த பற்றே காணும் அனைத்தையும் அவனுடன் தொடர்புபடுத்தி அவரைப் பாட வைத்தது. பார்க்கும் அனைத்துமே கண்ணனெனத் தெளிந்து அவனே நமக்கு எல்லாவித உறவுமுறைகளிலும் நின்று நன்மை செய்வான் என்பதை நம்மாழ்வார்

"அவன் ஆம்? இவன் ஆம்? உவன் ஆம்? மற்று உம்பர்

அவன் ஆம்? அவன் என்று இராதே- அவன் ஆம்

அவனே எனத் தெளிந்து, கண்ணனுக்கே தீர்ந்தால்

அவனே எவனேலும் ஆம்.”

எனக் குறிப்பிடுகின்கிறார் (Kamalanathan, 2001).

அறிவுக்கு எல்லையாக உள்ள சிவனை மனிதன் எம்முறையில் அணுகுகின்றானோ அம்முறையிலேயே அவனும் அவர்களுக்கு அருள் செய்வான் என்பதைத் திருமூலர்

“எவ்வாறு காண்பான் அறிவு தனக்கு எல்லை

அவ்வாறு அருள் செய்வன் ஆதி அரன்தானும்”

என்கின்றார் (Ramalingam, 2005). இப்பாடல்களிலிருந்து இறைக்காதல் எல்லை மீறும் நிலையில் பார்க்கும் அனைத்தும் அடியார்களின் கண்களுக்கு அவர்கள் வணங்கும் இறையுருவமாகவே தோன்றும் என்பது அறியப்படுகின்றது.

அடிமையாக்கும் நிலை

இறைவனைத் துதித்துப் பாடும் அடியார்கள் அவனது அடிமையாகத் தம்மைக் கற்பனை செய்துகொண்டு பாடுதல் என்பது இயல்பான ஒன்று. அந்நிலையிலிருந்து வேறுபட்டு நான்கு வேதங்களுக்கும் இணையாகத் தமிழில் பாசுரங்கள் பாடிய ‘வேதம் தமிழ் செய்த மாறன்’ எனப் போற்றப்படும் நம்மாழ்வாரின் மேல் தாம் கொண்ட பற்றினை வெளிப்படுத்த அவரைப் பற்றியே பாசுரங்கள் பாடியவர் மதுரகவியாழ்வார். தமக்கு வேதத்தின் உட்பொருளைக் கற்பித்த தம் குருவான சடகோபன் எனப் போற்றப்படும் நம்மாழ்வாரிடம் அன்பு கொண்டு அடிமையானதை

“மிக்க வேதியர் வேதத்தின் உட்பொருள்

நிற்கப் பாடி என் நெஞ்சம் நிறுத்தினான்

தக்க சீர்ச் சடகோபன் என் நம்பிக்கு ஆட்

புக்க காதல் அடிமைப் பயன் அன்றே.”

எனத் தெரியப்படுத்துகின்றார் (Kamalanathan, 2001).

அழித்துக்கொள்ளத் தூண்டும் நிலை

தாம் விரும்பும் பொருள் கிட்டாத நிலையில் தம்மைத் தாமே அழித்துக்கொள்ளும் மனநிலையைப் பற்று வைத்தலின் உச்சநிலை ஏற்படுத்துகின்றது. ஆழ்வார்கள் நாயகி நிலையில் பிரிவுத் துயரை வெளிப்படுத்தும் விதமாகப் பாடிய பாசுரங்களில் திருமாலின்மீது கொண்ட அளவற்ற காதலை வெளிப்படுத்த இந்த மனநிலையைக் காட்சிப்படுத்தியுள்ளனர். திருமங்கையாழ்வார் நாயகி நிலையில் பரகாலநாயகி என்றும் நம்மாழ்வார் நாயகி நிலையில் பராங்குச நாயகி என்றும் அறியப்படுகின்றனர். இதனையே “ஆழ்வார்கள் தாமான தன்மையை விடுத்து பிராட்டிமாருடைய தன்மையை ஏறிட்டுக்கொண்டு வேற்று வாயால் பேசி அநுபவித்தலே நாயக - நாயகி பாவனை என்று வழங்கப்படுகிறது. இது நவவித சம்பந்தங்களில் நான்காவது சம்பந்தமாக அமையும்.” (சுப்புரெட்டியார், 2004) என்கிறார் சுப்புரெட்டியார். நவவித சம்பந்தம் என்பது பரம்பொருளுக்கும் ஆன்மாவுக்கும் இடையேயான ஒன்பது வகை உறவு நிலைகளைக் குறிக்கின்றது. இந்த உறவு நிலையை அறிந்து கொள்வதையே வைணவப் பெரியோர் ‘சம்பந்தஞானம்’ என்கின்றனர். நாயகி நிலையில் ஆழ்வார்கள் திருமாலைத் தம் காதலனாகக் கற்பனை செய்து பாடும் இம்முறையையே

“ஞானத்தில் தம்பேச்சு

பிரேமத்தில் பெண் பேச்சு.”

என்று ஆசாரியஹிருதயம் குறிப்பிடுகின்றது (Subbu Reddyar, 1992). பரகால நாயகி நிலையில் திருமங்கையாழ்வார் திருமாலிருஞ்சோலையில் உறையும் தம் இறைத் தலைவன் தன் நெஞ்சைக்

களவாடிச் சென்றான் எனத்தம் மாலை நேர வருத்தத்தை வெளிப்படுத்துமிடத்தில் 'சூரியன் மறைந்து மீண்டும் எங்கே புகுந்து ஒளிந்தானோ' எனத் தம் துன்பத்திற்குவிடிவு பிறக்காததைக் காட்டுகின்றாள். அதன் உச்ச நிலையாகத் தம்மை அழித்துக்கொள்ளத் துணிந்து

"வெம் சுடர் போய், விடியாமல் எவ்விடம் புக்கதோ?

நஞ்சு உடலம் துயின்றால், நமக்கு இனி நல்லதே."

எனத் தன் உடலானது நைந்து முடிந்து போனால் நன்றாக இருக்கும் எனப் புலம்புகின்றாள் (Kamalanathan, 2001).

அகப்பொருள் மரபின்படி காதலியை அடையமுடியாத காதலன் மடலேறுவது மரபு. பரகால நாயகி நிலையில் திருமங்கையாழ்வார் அம்மரபை மீறி தம் இறைக்காதலனை அடையமுடியாது போனால் தாம் மடலேறுவதாகக் குறிப்பிடும் பெண் மடலேறுதல் பற்றிய பாடல்கள் அவரது 'சிறிய திருமடல்', 'பெரிய திருமடல்' என்னும் இலக்கியங்களில் காணக் கிடைக்கின்றன.

பற்றறுத்தலின் பயன்கள்

இல்வாழ்வில் ஐம்புலன்களிலிருந்து பிறக்கும் ஆசைகளிலிருந்து கிட்டும் விடுதலையே பற்று விடுதலின் தலையாய பயன். ஆசைகளை அறுத்தல் ஒழுக்கத்திற்கு வித்திடும். மனத் தெளிவைப் பெற உதவும். அதன் மூலம் மனதை நடுவுநிலைமையில் சிந்திக்கப் பழக்கி மனத் தடுமாற்றத்தைப் போக்கும். இளமையில் பற்றுவிடுதலின் அவசியத்தை உணர்த்தும் அற இலக்கியங்களும், பக்தி இலக்கியங்களும் பற்றினால் உண்டாகும் தீமைகளை உணர்ந்தோர் ஐம்புலன்களின் வழி பிறக்கும் ஆசைகளை ஒழித்து தாம் வாழும் காலத்திலேயே இன்பம் அடைவர் என்றும் 'காமம் சென்ற கடைக்கோட்காலை' இல்வாழ்க்கையின் முடிவில் பற்றை அறுத்தல் இறையை உணர உதவும் என்றும் குறிப்பிடுகின்றன.

இளமை நிலையில்லாதது எனவே தம் உடலின்மீது கொண்டுள்ள அகப்பற்றினை நீக்கி யாக்கை நிலையாமையை உணர்ந்து ஒழுக்க நெறியோடு வாழவேண்டும் என்பதை உணர்த்த மூப்படையும் போது நேரும் துன்பங்களை 'முற்ற மூத்துக், கோல் துணையா முன்னடி நோக்கி வளைந்து' எனத் தொடங்கி பத்து பாசுரங்களிலும் அந்த மூப்பு நம்மை வந்தடையும் முன்பு திருவதரி எனும் திருத்தலத்தில் உறையும் பெருமானைச் சென்று வணங்குங்கள் என ஆழ்வார் அடியார்களை ஆற்றுப்படுத்துகின்றார் (Kamalanathan, 2001).

நிலையில்லாத இவ்வுடலின் ஐம்புலன்களால் இளம் பெண்கள் தரும் சுகத்தையே நினைத்து சிற்றின்பமே பெரிதென மயங்கியிருந்ததை

"வாடினேன் வாடி வருந்தினேன் மனத்தால்" (Kamalanathan, 2001) என்றும்

"பாவியேன் உணராது, எத்தனை பகலும் பழுதுபோய் ஒழிந்தன நாள்கள்"

என்றும் பாசுரவரிகளின் வழி தெரிவித்த திருமங்கையாழ்வார் இத்துன்பத்திலிருந்து விடுபட தாம் 'நாராயணா' என்னும் நாமத்தைக் கண்டு உணர்ந்து அகப்பற்றை விலக்கியதைக் குறிப்பிடுகின்றார் (Kamalanathan, 2001). ஐம்புலன்களால் ஏற்படும் துன்பத்தை உணர்ந்து தெளிந்ததை

"ஒருவற்கு ஆற்றி உய்யும் வகை அன்றால்,

உடன் நின்று ஐவர் என்னுள் புகுந்து, ஒழியாது

அருவித் தின்றிட, அஞ்சி நின் அடைந்தேன்"

எனப் புலன்கள் படுத்தும் பாட்டைத் தம் பாசுர வரிகளில் காட்டி புலன்களின் வழி மனம் செல்லாது பற்றை விலக்க பெருமானைச் சரணடைந்ததைத் தெரிவிக்கின்றார் (Kamalanathan, 2001).

பெரியாழ்வார் தாம் புறப்பற்றை நீக்கியதைக் காட்ட உலகிலுள்ளோர் தோட்டம், பசு, பசு கட்டும் தொழுவம், நீரோடை, விளைநிலம், கிணறு ஆகிய எல்லாவற்றோடும் பற்றுகொண்டு வாழ்வதால்

இவை எல்லாவற்றிலிருந்தும் பற்றை விலக்கி வாழும் தமக்கு அவர்களோடு வாழ்வது வருத்தத்தை அளிப்பதாகத் திருமாலிடம் முறையிடுகிறார்.

"நாட்டு மானிடத்தோடு எனக்கு அரிது

நச்சுவார் பலர், கேழல் ஒன்று ஆகிக்

கோட்டு மண் கொண்ட கொள்கையினானே!" (Kamalanathan, 2001)

துன்பம் மிகுந்த இவ்வுலகில் தாம் பெற்ற பிள்ளைகள், மனைவி முதலிய உறவினர்கள் போன்ற புறப்பற்றை அறுத்ததை

"பிரிந்தேன், பெற்ற மக்கள் பெண்டிர் என்று இவர் பின் உதவாது

அறிந்தேன்........"

என்று குறிப்பிடுகின்றார் திருமங்கையாழ்வார் (Kamalanathan, 2001).

பற்றறுக்கும் முறைகள்

'யான்' என்னும் அகப் பற்றையும், 'எனது' என்னும் புறப்பற்றையும் நீக்கி பற்றற்றானைப் பற்றுவதற்கு உடலை வருத்திக் கடுந்தவம் செய்ய வேண்டியதில்லை. அப்பெருமானை மனத்துள் இருத்துதலும் சரணடைந்து வணங்குதலுமே சிறந்த வழி என ஆழ்வார்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

இவ்வுலகத் துன்பங்களிலிருந்து விடுபட்டு பெருமானின் அருளைப் பெறுவதற்கு உடலை வருத்தித் தவம் செய்ய வேண்டியதில்லை என்பதை

"ஊன் வாட உண்ணாது, உயிர் காவல் இட்டு,

உடலில் பிரியாப் புலன் ஐந்தும் நொந்து,

தாம் வாட வாடத் தவம் செய்ய வேண்டா" எனவும்

"காயோடு நீடு கனி உண்டு, வீசு

கடுங் கால் நுகர்ந்து, நெடுங் காலம் ஐந்து

தீயோடு நின்று, தவம் செய்ய வேண்டா" எனவும் உரைக்கும்

திருமங்கையாழ்வார் எம்பெருமானை வணங்கினாலே போதும் என அடியார்களை ஆற்றுப்படுத்துகின்றார் (Kamalanathan, 2001).

மனத்தால் நினைக்கின்ற நினைவின் வடிவமே திருமால் என்பதை நம்மாழ்வார்

"மனம் செய் ஞானத்து உன் பெருமை

மாசுணாதோ? மாயோனே!"

எனக் குறிப்பிடுகின்றார் (Subbu Reddyar, 2004) பக்தி இலக்கியங்களில் காதல், பக்தி, துயரம், மகிழ்ச்சி ஆகிய நிலைகளில் மனத்தின் தன்மையைக் குறிக்கும்போது 'நெஞ்சம்' என்ற சொல் கையாளப்படுகிறது. மனம் நைந்த நிலையையே நைஞ்சு என அவ்விலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. தேவாரத் திருவாசகப் பாசுரங்களில் 'நைஞ்சு' என்ற சொல் இடம்பெறுகின்றது.

"நைஞ்சு நைஞ்சு நின்றுள் குளிர்வார்க் கெலாம்" (Nagarasan, 2019)

"நைஞ்சேன் நாயேன் ஞானச்சுடரே" (Nagarasan, 2019)

"மாணிக்குறள் உரு ஆய மாயனை என் மனத்துள்ளே

பேணிக் கொணர்ந்து புகுத வைத்துக் கொண்டேன்," (Kamalanathan, 2001)

எனத் தன் மனதுள் மாணிக்கம் போன்ற பெருமானை இருத்திக் கொண்டதைக் காட்டும் பெரியாழ்வார் தம் உடலில் பெருமான் உறைவதால் நோய்களுக்குத் தீவினை வந்துவிட்டது எனக் கூறி 'இங்கு 'புகேன்மின் புகேன்மின் எளிது அன்று கண்டீர் புகேன்மின்' என நோய்களை விரட்டுகின்றார்.

முடிவுரை

பற்று ஒருவரைத் தாம் ஈடுபாடுகொண்ட பொருள் தவிர வேறொன்றையும் நினையாத நிலைக்கு இட்டுச் செல்கின்றது. அளவுகடந்த ஈடுபாடு பித்தேறிய நிலைக்குக் கொண்டுபோய் விடுகின்றது. அப்பொருள் எங்கும் எதிலும் தோன்றுவதுபோல் மனக்கண்ணிற்குக் காட்டி அடிமையாக்குகிறது. உச்ச நிலையில் தம்மை அழித்துக்கொள்ளும் நிலைக்கு ஒருவரைத் தூண்டுகிறது. உலகப் பொருள்களின் மீதான இத்தகு பற்று மனிதர்களுக்குத் துன்பத்தை அளிக்கிறது. இருப்பினும் முற்றிலும் பற்றற்று வாழ்வது என்பது இயலாத ஒன்று. ஏனெனில் பற்று வைப்பது என்பது மனித மனத்தின் ஒரு தன்மை. எனவேதான் தீமைதரும் ஒன்றின் மீதான பற்றினை விலக்க விரும்பும் ஒருவர் நன்மை தரத்தக்க வேறொன்றை நாடி அடைய வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறார். பக்தி இலக்கியங்களில் நன்மை தரத்தக்க அந்த வேறொன்றாக இறைவன் கருதப்படுகிறார். அடியார்கள் இறைவன்பால் வைத்துள்ள பற்று அவர்களுக்கு இவ்வுலக வாழ்வில் இன்பம் அளிப்பதோடு பேரின்பப் பெருவாழ்வையும் நல்குகின்றது என பக்தி இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அதுவே பற்றுவிலக்குதலினால் விளையும் பயனாகவும் கருதப்படுகிறது. உலகப்பொருள்களின் மீதான ஆசையை விட்டொழிப்பதற்கான வழிமுறையாக இறைவனை நெஞ்சத்துள் நிறுத்தி வணங்கும் முறையைப் பக்தி இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அவன்மீது கொள்ளும் ஆறாக் காதலே உலகப் பற்றிலிருந்து விடுபட்டு உய்வதற்கு உதவும் என்பது அவ்விலக்கியங்களின் கருத்து. முற்றிலும் பற்றற்று வாழ்தலைப் பற்றி பக்தி இலக்கியங்கள் நமக்கு அறிவுறுத்தவில்லை. எதன்மீது பற்று வைக்க வேண்டும் என்ற தெளிவையே அவை நமக்குத் தெரியப்படுத்துகின்றன. இவ்வுலகப்பற்றை விட வேண்டி பக்தி நெறியில் செல்லுபவரும் மேலான வேறொன்றின்மீது பற்றினை வைக்கிறார் என்பதே இந்த ஆய்வின் முடிவாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

References

Kamalanathan, S.R., (2002) Nalayira Divya Prabhandham Uraiyudan, Varthamanan Pathippagam, Chennai, India.

Nagarasan, K., (2019) Tamilar Kanda Manam, International Institute of Tamil Studies, Chennai, India.

Ramalingam, R., (2005) Siththar Vali, Narmada Publishing House, Chennai, India.

Subbu Reddyar, N., (1992) Parakalan Painthamizh, Sarvodhaya Illakkiya Pannai, Madurai, India.

Subbu Reddyar, N., (2004) Prathivadhi Bhayankaram Annan, Sarvodhaya Illakkiya Pannai, Madurai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

Attribution 4.0 International (CC BY 4.0)

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License